

Posta Marianna

Para-frázisok

Kizökkent az idő, a tér, a kárhozat;
én születtem a helyre, hol mindenki kutat.
Vándor, ki itt kilépsz magadból,
ne hidd, hogy a jelen csatangol
másfelé, hogy siet a kor:
kilométeres sorok tekerednek helyükig,
míg sokarcú-emberek elhintik
hogy nincs tér, nincs idő, nincs szó:
most végképp semmi sincs a helyén,
vagy épp helye nincs semminek.
A sokarcú-emberek nem hiszik el nekem,
hogy egyetlen gondom én vagyok csak,
hogy minden a helyén: a szobrok, az utak...
én mégis a gázlón megyek,
mert mindenki új Krisztust keres.
Szabadság, te szólj nekik: Rendet!!!
Múltukkal foltozd megváltássá a csendet,
legyen miénk a Te utad.
Legyen meg a Te akaratod.

Dénes László

A hiány körforgása

az első nap még
úgy ahogy

másnap már faltól falig
sarokból sarokba

harmadnapon
a kétség
törvényt bontott
a szükség
gátakat szakított

a negyediken a zűrös úr
már nem tűrt halasztást
kelltéll volna
senki más

öt nap múltán felpörgött
a dac a gőg
tombolt a vád

s a hatodikon a gőz
szétvetett minden
véreter

hetednap pedig a maradékot
betömve a szakadékot
mintha mi sem hasadt volna

s életünk állóvize már megint
visszafelé folya

Románc

Hommage à Lorca

Ráfeküdt az éj a tájra,
fojtottan szuszog a város,
kedvesem dalomra vágya,
miért nincs ébren egy gitáros?
Hangszerét hogy felhangolja,
ujjait hogy húrra vesse,
mintha minden álma volna,
hogy a bánatom elűzze...

Csak a csönd utol ne érje –
Rábízom dalom a szélre.

És a dal ha fölfakadna,
fölbuggyanna, hömpölyögne
éji tájat elborítva,
szállva szállna körbe-körbe.
Ringna tavon, kecses bárka,
mígnem egyszer partot érne,
hisz a kedves várva várja,
hozzá szólna s újra érte...

Hogy a csönd utol ne érje,
rábízom dalom a szélre.

Ámde minden hangszer néma
s minden szájon dér ütött ki.
Zokszó hogyha hull papírra,
lesz ki fölolvassa néki?
És ha el sem jutna hozzá?
És ha eljut, mennyit késne?
Hát a kedves várna még rá,
várna még az éji szélre?

Jaj, a csönd utol ne érje!
Rábízom dalom a szélre...

Tüzes Bálint

Forrás a hegyben

Kristóf öcsémnek, aki cserkész

rejtőzik
vannak akik nem hiszik
láthatatlan ugyanis
mint az Isten
pedig tavasszal ősszel
nyáron télen csak életet ad

belőle van
 fű
fa erdő
a hajtás tőle sarjad
növeszt levelet sarjat
mackót gidát
 nyuszt rókát
varjút rigót
 csízet pintyet
fenyőt bükköt
 hársat tölgyet
virágot is
 százszorszépet

rejtőzik
vannak akik nem hiszik
láthatatlan ugyanis
mint az Isten
mégis minden
így lett miénk

2009. február

Szenti Ernő

Teleholdlelkűek

A75 éves Füleki Gábornak

Nyikorgó talicskakerék
a végtelent befogadó égbolt.
Ünnep van. Mosdatják
az esőfelhők a kunsági tájat.

Merengve nézed a fákról
leszédült sápadt leveleket.
Sokaknak önzetlen szolgálja
volt eszed és szíved.

Értelmet éltető végtelen,
végtelent felmutató értelem.
Festted a teleholdlelkűek
sors-és élvonalát.

Akkor se állj le

Ha majd rátalál a szó a mondatra.
Hamar rátalált a mondat a szóra.
Büszke könyvházára az otthonosság
érzésétől szabadulni nem tudó vers.

Ünnep van. Az öt érzék, legalább ma,
ne öt felé húzza a már megbontott valót.
Ó, egek ura, de sokszor hagyta már ott
fogát az igazság a más akarák mezején!

Reményed a kiérlelt magadra találás.
Reményed a szinten tartott életközelség.
Akkor se állj le, ha csak annyi, amennyit
az ásó ismer meg a drága anyaföldből!